

— „Snarest muligt“ det er „meget snart“. Jeg tillod mig allerede dengang at henlede Opmærksomheden paa, hvor vigtigt det var, at Regjeringen, idet den betraadte den Bei, som den slog ind paa, ogsaa med Bestemthed og Kraft gjennemførte sin Tanke. Men vi have siden Tid ikke hørt Noget om denne Plan til Fællesforfatningen, og Forholdet bliver vistnok snart det, at det bliver os, der komme til at bønfaalde om den, os, der begjære den, os, hvem det kommer til at ligge paa Hjerte, at bringe Fællesforfatningen illive, ifødetfor at det burde være Ministeriet, der burde gjøre det første Skridt, Ministeriet, der staaer paa Fællesforfatningen, thi med den staaer og falder Ministeriet (Hør!). Tilveiebringelsen af Fællesforfatningen vil vise, om Ministeriet paa en letfindig Maade har kastet sig ind paa hiin Bei, og udtalt Ord og Tanker, som det ikke formaaer at gjennemføre, eller om det virkelig er kraftigt, dygtigt og besfindigt nok til at gjennemføre den udtalte Hensigt (Hør!). Men der hersker fra Ministeriets Side fuldkommen Tausshed om Fællesforfatningen; den ærede Udenrigsminister siger: den kan komme, og den kan ikke komme, og aabner en fuldkommen taaget Fremtid for os, idet han har sagt, at Tidsumstændighederne i det Hele ikke ere gode for en Forfatnings Tilblivelse, nu, da der er kommen en Keiser i Frankrig (Natter). Jeg ønsker, at Keiser Napoleon længe maa gjøre Frankrig lykkelig, men skal vor Forfatnings Tilblivelse afhænge heraf? Hvor vises vi dog hen? Er vor Stilling ikke aldeles forvirret og uklar? Føle vi os ikke trykkede ved ethvert Trin, vi gaae? (Hør!) Er der ikke en Usandhed i alle vore Forhold? (Hør!) Er der ikke en Usandhed i Forholdet mellem Statsraadet og Geheimestatsraadet derved, at der er uansvarlige Ministre ligeoverfor Statsraadet, (Hør!) og er der ikke kommet en Usandhed ind i den Indflydelse, som Grundloven hjemler os med Hensyn til Finantserne? (Hør!) Vi ere foreløbig gaaede ind paa alt dette i den Tro, at Ministeriet vilde kunne tilveiebringe en endelig Ordning af disse Forhold, men Ministeriet siger Intet om Fællesforfatningen, det lader ikke et Ord undslippe sig, som kunde antyde, paa hvad Maade Mi-

nisteriet vil søge at gjennemføre Fællesforfatningen, der hersker den dybeste Tausshed derom. Det Gæste, der siges os, er, at Tiderne nu ere slette; idet der nu sidder en Keiser paa Frankrigs Throne, men de Udfigter, som derved aabnes os, forekomme mig dog virkelig at kunne blive temmelig langvarige. Det har derfor været en Tanke, som har bevæget sig hos Udvalget, er Tanke, som ogsaa jeg deels vilis maa tiltræde, at det kunde være særdeles ønskeligt, om man kunde faae denne Fællesforfatning, om man kunde give Regjeringen en Bevæggrund til at ønske Fællesforfatningen — og jeg kan ikke antage Andet, end at den maa ønske det — paa en mere indtrængende Maade, end den maafee nu gjør det, og en saadan Bevæggrund vilde den faae, naar Soldeenheden med Holsteen kom bagefter Fællesforfatningen. Hertil kommer en anden fra Historien og Erfaringen hentet Betragtning. Uden at træde de forffjellige Landsdeles Repræsentationer for nær, er man vel, efter den Aand, som i Fortiden er gaaet igjennem dem, berettiget til at dømme om den Aand, som der muligvis ogsaa fremtidig vil gaae igjennem dem. Den historiske Erfaring viser da, at der bestandig fra slesvigsk og holsteensk Side har været en Modstræben imod Indførelsen af Foranstaltninger, hvorved Monarchiet samlede, hvoriimod man fra den jydske og Nisternes Stænderforsamlings Side i den Henseende er kommen Regjeringen saameget imøde, at man endog samtykkede i at tage et lige Antal Mand fra de forffjellige Landsdele til de i sin Tid paatænkte Stændercomiteer. Hvorledes ville nu disse forffjellige Kræfter stille sig ligeoverfor den paatænkte Soldeenhed? Maa det ikke antages, at dersom de slesvigiske og holsteenske Stænder attraae denne, men alene kunne opnaae den gennem en Fællesforfatning, da vilde den af Udvalget foreslaaede Udsættelse af Soldeenheden netop være et Middel til at give dem en større Attraa efter en Fællesforfatning? Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) har idag fremsat nogle Ansøelser, som jeg ikke kan Andet end finde høist farlige og høist betænelige, hvis de skulde finde den mindste Anklang hos Re-